

3. s. i advent

Lad os bede

Jesus Kristus,

du rose i ørkenen og søn af Gud,

dine rødder er i himlen,

og de nærer jorden.

Du forvandler det golde land til en frodig have.

Vi beder dig:

Giv os himlens tyngdekraft

så vi finder fodfæste.

Styrk vores urolige hjerter

så troen på dig vokser

og fællesskabet mellem os blomstrer.

Åbn vores ører for dit ord,

og giv os øje for det nye liv du bringer til verden.

vi venter på at du kommer,

du som er fra evighed til evighed. Amen

Johannes Døberen sidder i fængsel, og må derfor sende nogle andre, sine disciple, hen for at spørge Jesus, om han virkelig er den, de venter.

”Er du, Jesus, virkelig Messias, Kristus, Frelseren?” Jesus svarer disse disciple, at de skal gå tilbage til Johannes og fortælle ham, hvad de ser: at blinde nu får synet tilbage, døde kan høre og døde står op.

α

Umiddelbart når jeg hører evangeliet i dag, kan jeg ikke lade være med at tænke på, om Johannes Døberen, som døbte Jesus, monstro alligevel kom i tvivl om Jesu identitet og myndighed. Sad Johannes Døberen i sit fængsel og blev usikker på sin gamle elev?

Men det behøver jeg egentlig ikke spekulere i. Jesu efterfølgende ord til folkeskaren gør det nemlig tydeligt, at Johannes Døberen ved at sende sine disciple afsted for at spørge Jesus om, hvem han er, blot gør det, han altid gør, nemlig peger på Kristus. Han sender sine disciple afsted, så de kan se, hvem Jesus er.

α

Vi behøver således ikke at male et dybtgående psykologisk portræt op af Johannes Døberen, tegne den tvetydighed frem, som sikkert har boet i ham som i ethvert menneske: den tvivl og den usikkerhed, der kan bo i os, og som kan gøre os usikre på hinanden og alt andet i verden.

Nej, Jesus siger det så klart: Johannes Døberen er den engel, det sendebud, som baner vejen for Jesus. Johannes Døberen står altid der og peger på Jesus Kristus.

α

Forleden læste jeg en lille samtalebog med titlen *Gud, Ånd og Penge* udgivet i 2012 ovenpå finanskrisen.

I samtalen mellem filosoferne Peter Sloterdijk og Thomas Macho samt digteren Manfred Osten opsamlede sidstnævnte, hvordan vi i vores tid har mistet den transcendentale jordforankring.

Det udtryk havde jeg ikke hørt før. Vi har mistet den transcendentale jordforankring. Hvad vil det sige:

Jo, her i vores tid kommer alt let til at handle om penge og om det, som kan ses, opmåles og vejes. Dvs. her glemmer vi det, som går ud over det målbare. Vi har en stærk tendens til at putte i kasser og dermed reducere det gådefulde og underfulde i tilværelsen, alt det, som bringer os liv, glæde og håb.

α

Her kan der så være al god grund til at se til Johannes Døberen og lade sig inspirere af ham.

Det mistede får vi ikke sådan bare tilbage, det moderne liv har sit greb i os, men vi kan øve os i det, skærpe vores sans for den transcendentale jordforankring, sådan som Johannes Døberen gjorde det ved at pege væk fra sig selv og pege på Kristus og det håb, den fred, den tilgivelse og den frihed, som han bringer til verden.

Det betyder ikke at vi skal vende det moderne liv ryggen, gå i indre kloster, men vi skal som Johannes Døberen forstå, at vi bliver mødet af andet og mere end det, vi kan sanse og veje.

Gud møder os. Det er det, vi venter på ske, her i adventstiden, hvor vi venter på jul, på Jesu fødsel. Med Gud hos os har vi da dybest set intet at frygte. Lys er tændt i mørket, roserne, tør vi håbe, skal blomstre, selv i det mest øde og tomme land.

Det ske i Jesu navn. Amen

